

Alec Blenche

Prințul Păpădie și REGATUL FLORILOR

ILUSTRAȚII DE MYRTILLE S.

UNIVERS

CUPRINS

I. Câmpia spiridușilor	pg. 5
II. În vizită la rege	pg. 11
III. O nouă zi	pg. 21
IV. Un moment de fericire	pg. 32
V. O seară de bal	pg. 42
VI. Atacul acarienilor	pg. 51
VII. O ultimă favoare	pg. 59

I. CÂMPIA SPIRIDUȘILOR

Sunt multe lucruri pe care noi, oamenii, nu le vedem sau despre care nici măcar nu știm că există. Cuvintele rostite, gândurile, sentimentele sunt, toate, de nevăzut. Știm că există, dar nimeni nu le poate vedea. Este la fel și cu Moș Crăciun, Moș Nicolae sau cu Zâna Măseluță.

Același lucru îl putem spune și despre spiridușii florilor. Puțini sunt cei care știu că fiecare floare are un spiriduș care o ocrotește. Acești spiriduși nu sunt altceva decât niște făpturi mici cât o petală, care hibernează cât e iarna de lungă, iar de când începe primăvara și până toamna târziu ajută florile pe care le ocrotesc. Cum le ajută? probabil că o să întrebați. Păi, în multe feluri.

De exemplu, spiridușii scutură ușor florile în vânt pentru a împrăști mirosul lor fermecător. Acest miros deosebit atrage albinele și alte insecte care ajută florile să fie polenizate. De multe ori, spiridușii adună semințele florilor și le împrăstie de jur-împrejur pentru ca alte flori să crească din ele. Ce mai fac ei pentru flori? Păi, le apără de insectele dăunătoare sau de plantele care le-ar putea sufoca. Dimineața devreme spiridușii strâng picături de rouă în niște săculeți pe care-i păstrează pentru zilele de secetă. Sunt multe lucruri pe care le fac spiridușii, însă cel mai important lucru este că trezesc florile la viață la momentul potrivit, după iarna grea.

Și, pentru a putea face toate acestea, spiridușii au câte o pereche de aripi cu care zboară de colo-colo toată ziua.

Fiecare spiriduș poartă numele florii pe care o ocrotește și seamănă foarte bine cu aceasta. De exemplu, spiridușul zis Mac este un tânăr înalt cu părul de culoare roșie, Ghiocel este un tânăr micuț și cu părul alb ca zăpada, iar Lăcrămioara, o domniță frumoasă care este și o cunoscută artistă. Să n-o uităm pe Violeta, o spiridușă gingașă cu părul violet, sau pe Mușețel, un domn bine cu părul alb. Mai sunt și Cicoarea, Ciulinele, Luminița și mulți alții. Toți acești spiriduși trăiesc pe câmpie, acolo unde cresc și florile lor.

Dintre toți spiridușii, însă, cel mai prețuit este Păpădie. Acesta este un tânăr subțirel, cu părul blond și un pic cărlionțat. Poartă niște haine vechi de culoare verde, cu striatii, și umblă toată ziua în picioarele goale. Este prețuit pentru că este cel mai curajos dintre toți. Este, de asemenea, generos și plin de compasiune. De fiecare dată când un alt spiriduș are nevoie de ajutor, el este primul care se oferă. Sau, dacă este vreo treabă pe care nimeni nu vrea s-o facă, bineînțeles că se poate conta pe el. Și reușește să facă toate acestea cu zâmbetul pe buze și cu mulțumirea că a putut să ajute. Și astfel, deși sunt mulți alți spiriduși cu flori mai frumoase sau mai parfumate decât ale sale, el este cel mai îndrăgit. Spiridușii de câmpie nu au niciun conducător și, astfel, trăiesc liberi în voia sorții.

Spiridușii auziseră însă și povești despre un ținut îndepărtat în care trăiau Regele și Regina Trandafir. Un ținut în care existau

castele de flori, poteci amenajate și apă fără limită pentru toate florile spiridușilor. Însă niciun spiriduș de pe câmpie nu ajunsese vreodată acolo, așa că totul rămăsese la nivel de legendă.

Cel mai bun prieten al lui Păpădie este, desigur, Ghiocel. Sunt atât de apropiați încât și-au găsit unul altuia porecle foarte potrivite. Ghiocel îi spune lui Păpădie – Păpă, iar Păpădie îi spune lui Ghiocel – Ghio. În fiecare dimineață, cei doi buni prieteni se plimbă pe pajiștea însorită și plină de flori multicolore.

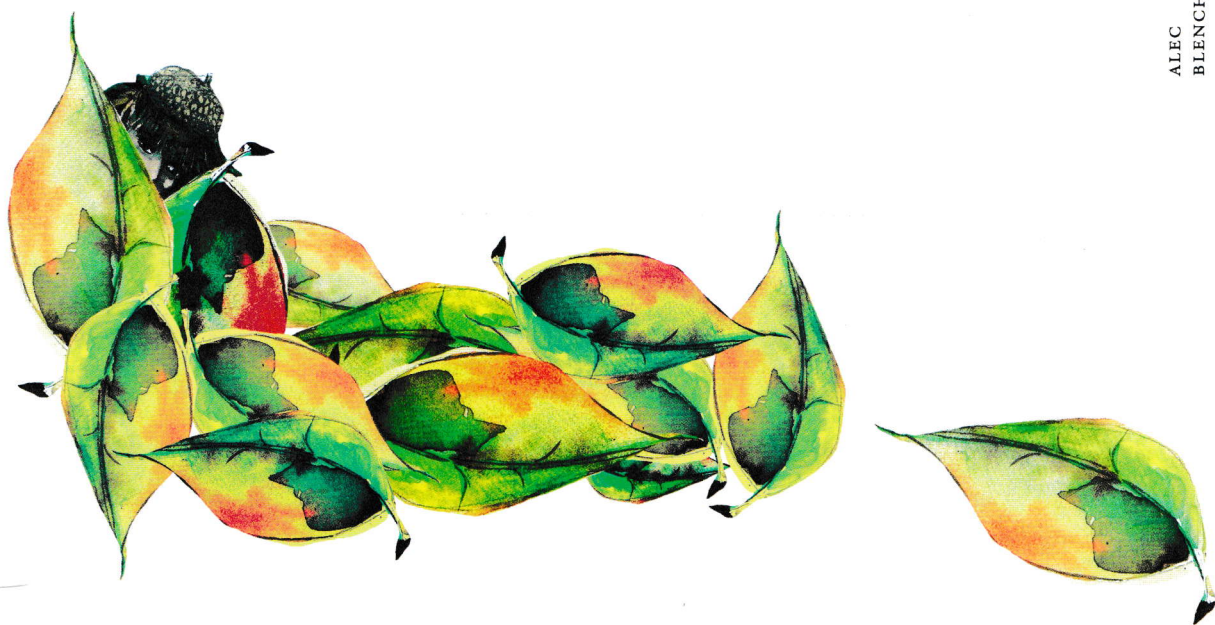
De altfel, așa și începe povestea noastră, cu cei doi prieteni plimbându-se agale în zbor. Era o dimineață ca oricare alta și nimic nu prevestea cele ce urmau să se întâmple.

Câmpia era plină de viață. Florile se încălzeau în lumina soarelui, iar spiridușii zburau de colo-colo, îndeletnicindu-se fiecare cu treaba lui. Mac se plimba și el, fredonând un cântec. Era greu să nu-i zărești părul roșu-aprins în verdele poienii. Violeta și Mușețel culegeau semințe, Cicoarea, Luminița și Ciulinele adunau polen. Iar Lăcrămioara picta undeva la marginea câmpiei. Restul spiridușilor fie erau la scăldat în lacul din apropiere, fie se odihneau pe undeva.

Însă, pe neașteptate, se porniră o furtună puternică și o ploaie deasă cum nu se mai văzuse. Vântul bătea atât de tare încât spiridușii abia apucară să se adăpostească în florile lor. În tot acest freamăt, Lăcrămioara era în mare pericol. Nu reușise să ajungă la una dintre florile ei și se ținea cu disperare de un fir de iarbă. Încă un pic și vântul ar fi purtat-o cine știe pe unde.

Văzând asta, Păpă și Ghio săriră degrabă în ajutorul micuței artiste. O prinseră bine de mânuțele sale firave și o ajutară să ajungă la floare. În corola închisă a florii, Lăcrămioara era acum în siguranță. Însă cei doi prieteni rămăseseră afară. Și, fără să-și dea seama, o rafală de vânt foarte puternică îi lovi și îi aruncă în sus. Apoi o altă pală de vânt îi suflă atât de puternic încât îi duse departe de orice loc pe care îl știau.

Păpădie privea de sus cum scumpa lui câmpie rămânea în urmă. Îl strânse tare în brațe pe Ghiocel și se bucură că nu era singur. Oare avea să-și mai vadă vreodată preaiubita casă și florile sale de păpădie? Nimeni nu știa.

ALEC
BLENCHÉ

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

